

להיות יותר מסוכנת מאקדח. לכן אני סבור שהיה צורך בטיפול מיידי במיקרה. נסעתי הביתה ולא הייתי שקט. זיעזעה אותי המחשבה שכל-כך בקלות, סתם בר נסיעה, יכול היה הבן שלי להיהרג. חשבי תי לחזור לדהריה עוד באותו הלילה, אך בסופו של דבר החלטתי לדחות זאת למחר.

למחרת בצהריים חזרתי לדהריה. מכיוון שבמישטרה שאלו אותי מדוע לא דיווחתי על המיקרה למימשל, נכנסתי להיאחזות נח"ל זוהר. הנמצאת לפני הכניסה לכפר, מכיוון חברון. ניגשתי למפקד במקום וסיי פרתי לו. הוא התקשר למימשל בחברון. משם ניתנה לו הוראה לצאת איתי לכפר, כדאי שאני אצביע על המקום המדויק של התקרית. יצאנו לכפר והצבעתי על החנוך יות שהיו פתוחות ועל מקומות שהיו בהם אנשים.

כשחזרנו, הרגשתי שאני לא מרוצה. ידעתי שהצבא יחקור בדרכו הוא, ולא לציתי להתערב בכך. הרגשתי שאני כאן הנפגע, ואני צריך לטפל בעניין בעצמי ולסגור אותו.

אני בקי במינהגים הערביים ויודע ש-אצל הערבים - בדואים, פלאחים ועירוי-ניים - תופסים כללי המישפט הערבי, הנקרא בפייהם אל-חק אל-ערבי. החוקים המקובלים בין הערבים לבין עצמם הם ברורים, הוגנים ומרתיעים לאין שיעור יותר מכל מישפט אזרחי או צבאי. החר-לטתי ללכת ולבקש את החאג שלי, דהיי-נו, את הזכות והצדק שלי, שמגיעים לי מתוקף הדין.

אני מדבר ערבית טובה. ניגשתי אל בעלי החנויות שהיו עדים לתקרית, וגם לבעלי-הבתים בסביבה, סיפרתי להם את מה שקרה, ותבעתי מהם את החאג שלי מתוקף כך שהם אחראים למעט בני השכונה שלהם. הם ניסו לטעון בתחילה, שזורק האבן לא בא מהשכונה שלהם, ולכן הם לא אשמים. הם גם טענו שהמימשל עצר שבועיים קודם לכן 30 גברים מהכפר, בגלל מיקרה דומה של זריקת אבן.

אמרתי להם שזורק האבן ביצע עבירה נגד חוקי המדינה, ולכן המדינה, תטפל בעניין בדרכה שלה ותתבע את מה שנקרא בפי הערבים חאג אלי-חוכמה, דהיינו, חאג הממשלה. הסברתי להם ש-יחד עם זאת הם ביצעו גם עבירה אישית נגדי, ולכן זכותי לתבוע את החאג שלי.

עבר כהן כאשר נזרקה על מכוניתו האבן. אל-דהריה מונה 12 אלף תושבים, והיא מרוחקת 23 קילומטרים מחברון, לכיוון באר-שבע. ביום המיקרה היה מאיד כהן בדרכו מחברון למושב מסלול.

..לאבן יש מחיר! זה היה הלך שרצה כהן, לדבריו, ללמד את תושבי אל-דהריה, בתמונה נראית הדרך הראשית בכפר, שבה

ללא כל קשר עם הממשלה, טענתי שגם אם הזורק הוא משכונה אחרת, הם לפחות יודעים מיהו, ומכיוון שהמיקרה קרה בש-כונתם, חלה עליהם האחריות. אחד מהם לקח אותי הצידה, וכשהוא ממש מוזהר אמר לי, שהם אינם יכולים לגלות מי זרק, מפני שיוקיעו אותם כמי שהלשינו ליהודים. יחד עם זאת הוא אמר, שהוא מסכים איתי, ושהיה נהג בדיוק

..חתמתי מתוך פחד! טוען המוכתר שעימו ערך כהן את חוזה הסולחה, ת'אבת סלימן אצ'ביח, בן ה'80. אצ'ביח הוא זקן המוכתרים בכפר, ומכהן מאז המנדט הבריטי, בחמולת ת'אבת סלימן אצ'ביח ישנם כאלף איש. באל-דהריה יש עוד שיבעה מוכתרים.

ריותם, התנצלו ואמרו שהם אינם רוצים בזריקת אבנים, כי תגובת הצבא גורמת להם סבל ועגמת-נפש. הם הציעו לפצות אותי. אמרתי שאני מוכן לסולחה והצגתי את התנאים שלי. אמרתי שזריקת אבן פוגעת בחפים מפשע ויכולה להרוג וגם להביא לתגובה מצד נהג העלול לירות בילד ערבי. כולם, כולל המוכתר, קיבלו את דברי בהבנה, וקבענו

כמוני אילו היה במקומי. הוא הציע לי לפנות למוכתר של השכונה. לקחו אותי לחדר קבלת-האורחים של המוכתר. ישבו שם בנו ומכובדים אחרים, אחרי ברכות, כמקובל, ושתיית קפה, חזרתי על הסיפור ועל תביעתי. הסברתי למוכתר שגם אני נחשב מוכתר במושב שלי. לאחר דין ודברים של כחצי שעה הכירו הנוכחים, והמוכתר בראשם, באחי-

מאיר כהן, בן ה'32, הוא יושב-ראש ועד מושב מסלול שבדרום. בתקופת הבחירות במאי '77 היה כהן רכז במטה הבחירות של שרון. הוא מזוהה כתומך בקו הפוליטי של שרון.

הפעיל של אריק